

(Нідерланди, Швейцарія). Концептуально – для компаній, що працюють у висококонкурентних і інноваційних галузях.

технічна культура характерна для країн, що мають давні технологічні традиції (Німеччина, Великобританія). Подібний тип культури найчастіше можна виявити в компаніях, що працюють у стабільних і традиційних галузях. Відрізняється патерналістським стилем керівництва і в значній мірі покладається на технічні ноу-хау.

Такі принципові підсистеми варто проаналізувати топ-менеджерам компанії, що прагнуть до виходу на нові ринки.

При взаємодії з представниками інших культур менеджери повинні знати, наскільки останні прагнуть виконувати свої зобов'язання, які аргументи діють на них сильніше, а які слабкіше, як викликати у них довіру тощо. Знайти відповідь на ці питання і тим самим підвищити ефективність міжкультурного спілкування покликаний крос-культурний менеджмент.

Отже, у практичному аспекті крос-культурний менеджмент являє собою комплекс відносин у рамках здійснення різних форм бізнесу, які зачіпають організації управління і ділової культури різних країн, основною ж метою є вдосконалення міжкультурного обміну досвідом у сфері управління і ділових комунікацій.

УДК 339.5

В.М. Маховка, асистент
Ю. Вертелецька, А. Пістряк, студенти
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ОРГАНІЗАЦІЯ МЕНЕДЖМЕНТУ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На сьогоднішній день зовнішньоекономічну діяльність можна визначити як сукупність виробничо-господарських, організаційно-економічних і оперативних-комерційних функцій підприємства, пов'язаних з його виходом на зовнішній ринок та участю в зовнішньоекономічних операціях.

Зовнішньоекономічна діяльність включає наступні види діяльності: зовнішню торгівлю, міжнародне виробниче кооперування, міжнародне науково-технічне співробітництво, міжнародне інвестиційне співробітництво, валютно-фінансові і кредитні операції. Поскілки ЗЕД як об'єкт даного виду управління являється складовою частиною господарської діяльності підприємства, то і менеджмент ЗЕД розглядається як складова частина загального менеджменту підприємства. Такий підхід до визначення поняття менеджменту ЗЕД має важливе практичне значення. Він дає можливість глибше розглянути його зміст, з'ясувати спільні риси і відмінні особливості в співставленні з внутрішнім менеджментом.

І так, будучи складовою частиною загальнофірмового, управління, менеджмент ЗЕД має з ним спільні риси. Насамперед, це відноситься до загальної стратегії підприємства. Загальна ринкова стратегія підприємства - основний орієнтир при організації управління ЗЕД. Спільними в своїй основі для внутрішнього і зовнішнього менеджменту являються також принципи і функції управління, технологія прийняття рішень, основні методи управління і т.ін.[1]

Менеджмент ЗЕД пов'язаний із застосуванням загальних ідей і концепцій менеджменту у всіх формах зовнішньоекономічної діяльності. Сутність менеджменту зовнішньоекономічної діяльності полягає в комплексному дослідженні та моделюванні міжнародного середовища в поєднанні з налагодженою взаємодією всіх підрозділів і посадових осіб організації в інтересах продуктивного досягнення визначених стратегій.

Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності тісно пов'язаний із міжнародним менеджментом. Управлінська діяльність завжди базується на основних правилах, яких дотримуються керівники і спеціалісти апарату управління в процесі прийняття тих або інших рішень. Ці правила можуть бути декларовані в спеціальних документах або ж бути своєрідною традицією, нормою, звичаєм. Частіше усього має місце поєднання і того й іншого.

Виходячи на міжнародні ринки, кожному підприємству необхідно насамперед вибрати найбільш придатний вид зовнішньоекономічної діяльності.

Існують різноманітні класифікації видів зовнішньоекономічної діяльності, оскільки в різних випадках можуть використовуватися різноманітні критерії. Основою регулювання діяльності підприємств України на зовнішніх ринках є Закон "Про зовнішньоекономічну діяльність".

В Україні можливість використання менеджменту, в тому числі у зовнішній сфері, з'явилася в роки перебудови, на початку переходу країни до ринкової економіки. В ході встановлення менеджменту ЗЕД вивчається досвід західних країн в галузі організації управління міжнародною діяльністю фірм. Для наших підприємств, менеджерів ЗЕД, інших спеціалістів, що здійснюють ЗЕД, цей досвід має неоціненне значення [2].

Отже, знання даного досвіду дає можливість виявити загальні тенденції і закономірності в розвитку менеджменту ЗЕД, особливості його здійснення в окремих країнах, порівняти вітчизняну практику по організації управління ЗЕД з іноземною.

Список використаних джерел:

1. Дроздова Г.М. Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності підприємства: навчальний посібник / Г.М.Дроздова. – К.:ЦУЛ, 2002.-172 с.
2. Дідківський М. І. Зовнішньоекономічна діяльність підприємства: Навч. посіб. — К.: Знання, 2006. — 462 с.

УДК 338.486

В.М. Маховка, асистент

А.О. Демидкін, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ОСОБЛИВОСТІ ІНДУСТРІАЛЬНОГО ТУРИЗМУ

Останнім часом в Україні активізувалися як теоретичні дослідження туристичної сфери, так і практичні заходи щодо покращення функціонування туристичної інфраструктури. Це обумовлено усвідомленням переваг даної галузі для економіки та іміджу країни. В той же час, якщо раніше інтенсифікувався розвиток туризму в окремих центрах, то нині відбувається регіоналізація його розвитку, кожен регіон прагне створити